

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1912, 10.02.1912**

Číslo ročníků: **2, 6**

Číslo výtisků: **2, 6**

Datum vydání čísla: **10.02.1912**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránky: **, ,**

let lepších z pravidla zase několik s úrodou částečnou, které pohltí celý přebytek minulých a stávají se často rolníku osudnými. — Pro kolonisování nemálo padá též na váhu láce materiálu stavebního a topiva, které začátečníkům bývá často kamenem úrazu.

Potěšitelnou pro mnohé Čechy zajiště byla zpráva, že jeden z předáků českého hnutí na Rusi p. V. Vondrák koupil rozsáhlé statky (okolo 13000 desj.) ve Volyňském Polesí ve Vojtkevičích při železniční stanici Olevsk (Ovruckského újezda) a hodlá tu postupem času zaříditi české osady a kolonie. — Doposud značná vzdálenost od stanice železné dráhy zabraňovala vývoji této myšlenky, však brzy již statek prorazí nová železniční trať, která, jak se dá očekávat, přinese nový život do tichého kraje.

Dělány tu různé zkoušky s pěstováním obilí a chmele, které přinesly hned v začátcích slušné výsledky a jisto jest, že české ruce přiložené k dílu v hluší poleské odměněny budou zdarem a že místní obyvatelstvo nabude o nás Čechích lepšího mínění než z počátku. Nová osada založená p. Vondrákem nese jméno „Čechovo“; žije tu Čechů jen 10 rodin (9 pravoslavných a 1 katolická) s 60ti velkými i malými jich příslušníky. Většina nachází se ve službě u

p. Vondráka a menší část usazena na pozemku pronajatém za výhodných podmínek. Řemeslníka tu máme jen jednoho a sice obuvníka, jenž čestně a opravdově se stará, abychom se nemuseli učití pléstí postoly.

Děti chodí do zdejší školy církevně-prichodské, ale máme naději, že v nedalekém čase tu bude škola ministerská dvoutřídní. Nové naše zemstvo zaujato jest touto myšlenkou a my přejem si uskutečnění její od duše, bychom tu nezapadli v opravdovou hluš, jak se každému z nás v prvním čase zdálo.

Půda prodávána v sousedním velkostatku za 60—100 rub. desj. místy s lesem. Úroda tu bývá hezká a cena na obilí a hospodářské produkty vůbec jest tu vždy větší, jelikož zdejší obyvatelstvo doposud málo se zajímá pěstováním obilí. Je jim pohodlnější pásti dobytek po lese a hověti si v chládku lesním — než pražiti se na slunci a v potu tváří pracovati. Držejí tu jednotlivci po 40—50 kusech hovězího dobytka, jenž je přihaněn ponejvíce z Ukrajiny místními židy, zde se vypásá a odesílá se hlavně na jatky do Varšavy. Uskutečnili se jedenkrát všechny plány, týkající se našeho kraje, mnoho Čechů bude moci tu najíti místo k usazení se. Bylo by to v zájmu jejich i v zájmu našeho Polesí.

— ov —

Čechové v Moskvě. *)

Přesně odhadnouti počet Čechů v Moskvě jest těžko. Ale přibližně čítá kolonie moskevská asi 1500 Čechů, tedy mnohem méně než na př. v Kijevě, kde vychází i český časopis „Čechoslovan“, směru pokrokového, redigovaný V. Švihovským. Zaměstnání jejich jest praktické; inženýři v továrnách, ředitelé továren, majitelé továren, sládkové, učitelé tělocviku, velké procento jest zaměstnáno v obchodech, litografiích atd. Politické přesvědčení u většiny jest nevyhraněno a to z různých příčin. Hlavně proto, že po několikaletém pobytu v Moskvě, vzdálení bojů politických v Čechách, ztrácejí živý zájem pro politiku, lhostejní. Poněkud jiné je to u mladší generace, jež jest pokroková a snaží se udržeti čilý styk i s Čechami i mezi sebou. Z časopisů se nejvíce odebírají: „Samostatnost“, „Čas“, „Národní Politika“ a „Nár. Listy.“ Celkem nutno však říci, že se odebírají české noviny dosti málo, mnohem méně, než jest potřeba.

Zajímavé jest pozorovati dvě po sobě jdoucí generace Čechů, otce a děti. Otcové jsou česky uvědomělí, jeví zájem pro vše české — děti naproti tomu často již ani česky

*) Dopis tento otiskujeme z výtečného pražského pokrokového denníku Samostatnosti, který si všímá ochotně zahraničních Čechů.

stochovská. Nad pramenem je vybudována kaplička, jejíž vnitřní kopule je pokryta malbami, znázorňujícími uvedenou legendu.

Husitské přepadení a strach před jinými útoky přinutil mnichy, aby opevnili klášter a chatrné dřevěné budovy zaměnili zděnými. Zvláště na počátku války třicetileté dostalo se klášteru vysokých zdí, hlubokých příkopů a pevných bašt. Bohaté dary králů, kteří čím dále tím častěji svěřovali se v ochranu Panny Marie Censtochovské, pomahaly vzrůstu kláštera a jeho slávě. Národní svatyní v pravém slova smyslu Jasná Hora se stává od roku 1655, kdy nepatrná posádka 160 mužů a 70 mnichů dovedla odraziti útok 12 000 Svědů. Stalo se to v dobu, kdy polský král Jan Kazimír na hlavu poražen, opustil své království, a král Karel Gustav švédský byl téměř neomezeným pánem Polsky. Švédský generál Möller postoupil k Jasně Hoře a vyzval ji, aby se vzdala. Mniši odpověděli, že žijí neodejdou. Celých 30 dní metali Švédové ohnivé koule, chtějíce klášter spáliti a když se jim to nepodařilo, hnali — právě na boží hod — na Jasnou Horu

divným útokem. Leč byli odraženi a museli odtáhnout. Celé Polsko bylo dobyto podmanitelem, jen Jasná Hora odolala. Ký div, že lid toto vítězství pokládal za zázrak, rozpomněl se na svou povinnost k vlasti, seskupil a konečně nepřitele ze země vypudil. Opatovi hrdinovi Augustinu Kordeckému byl za to uvnitř kláštera postaven kovový pomník. Králové polští, uznávající důležitost Jasně Hory, opevnili ji po té ještě více a zřídili zde pevnost prvního řádu.

R. 1704 Jasná Hora musela se bránit opět proti švédským útokům a statně je odrazila. V r. 1772 vzdorovala ruským útokům, ale konečně se musela vzdáti. R. 1806 ji opanovali Francouzi a o několik let později, když ruské vítězné vojsko vyčistovalo zemi od Francouzů, posádka jasnohorská po několika dnech odporu vpustila do kláštera ruské vojsko. Car Alexandr kázal na to, aby hradby byly pobořeny a válečný význam Jasně Hory navždy zmizel, ale sláva její, jako nejpevnější polsko-katolické bašty přenášá se z pokolení do pokolení.

—

Návštěva v klášteře Jasnohorském.

Když se chceme dostat do kláštera, musíme projít čtyřmi branami, které jsou odděleny dvěma širokými příkopy. Mezi první a druhou branou je široký příkop, přes nějž je přehozen zdvihací most. Rovněž mezi třetí a čtvrtou branou, za níž je vchod do chrámu Panny Marie, je příkop s mostem. Příkopy a brány jsou zbytky dřívějšího opevnění.

Teď trochu osobních vzpomínek. Jasnou Horu jsem poprvé navštívil v hojnou společnost při příležitosti tak zv. „České výpravy do Polska r. 1909.“ Poláci, kterým se dostalo okázalého uvítání na jubilejní výstavě v Praze r. 1908, chtěli se odvděčiti a pozvali Čechy, aby ve větším počtu přijeli na výstavu Censtochovskou a navštívili současně dvě hlavní polská města — Krakov a Varšavu. As 200 zástupců nejrozličnějších českých národních, politických, samosprávných, vzdělávacích, literárních, uměleckých, vědeckých, hospodářských, obchodních, sportovních a jiných sdružení a spolků přijalo toto pozvání a jelo do Polska.

Zde není místo psáti o, vřelém,

se nenaučí — znám takové případy — o jejich české národnosti nemůže již býti ani řeči. Hlavní příčinou jest to, že není českých škol a pak že rodiče často sami nedbají.

Nedostatek českých škol nejvíce oslabuje český živel všude v Rusku, jak poukazováno bylo na to v několika člancích v „Čechoslovane“. A jest to velká škoda. Neboť jest nepopíratelné faktum, že dokud se Cech v Rusku cítí Čechem a nikoli Rusem, nepropadá zlobné ruské lhostejnosti, lehkomyšlnosti, snaží se povznést své okolí. A že Cech může povznést své okolí, vyplývá z toho, že po většině jest vzdělanější i intelligentnější než jeho okolí. Doklady jest možno uvést z celé řady praktických zaměstnání, kde dělali Češi Rusům učitele, na př. v hospodářství, pivovarnictví, myšlenka sokolská a t. d. a t. d. Nedávno podobně se vyslovil Stěpán Radič o poměru Čechů a Rusů. Jakmile Cech se poruší, dostává všechny typické ruské vlastnosti — a jeho vůdčí role jest ztracena. Ze se Cechové tak lehce porušují, toho jest příčinou, že se cítí bratry Rusů, že nejsou pronásledováni a proto není tu reakce, není tu boje, jenž utužuje. Polák se na př. mnohem tíže poruší než Cech.

Vadou společenského života moskevských Čechů jest hlavně nedostatek vhodné místnosti. Existuje „Český kroužek“, jehož úkolem jest

soustřeďovati moskevské Čechy za účelem seznámení se, zábavy i poučení. Kroužek však téměř živoří. Příčin je několik; hlavní je však nedostatek místnosti. V Moskvě jsou byty u srovnání s Prahou mnohem dražší; za místnost, kde by se kroužek mohl scházeti, míti přednášky, bylo by třeba platiti nejméně 100 rublů měsíčně. Na to však peněžitě prostředky kroužku nestačí. Posledního půl roku bylo tomu poněkud odpomoženo zvláštní ochotou moskevských Čechů pp. Jelinka a Malého, kteří mají na Tverské ulici závod krejčovský a dobrovolně propůjčili místnosti své ke schůzkám kroužku. Tím se kroužek poněkud zvedl. Druhá příčina, proč C. K. nezkvělá, jest liknavost. Mnozí Cechové moskevští z různých důvodů ještě nikdy v kroužku ani nebyli. Třetí příčina: jest nedostatek přednášců. A přece zájem o přednášku jest značný. Měl jsem přednášku o Petru Bezručovi. Viděl jsem, že zájem byl značný a výsledek, že mnozí si hned Bezručem objednali. Všeobecné mínění bylo, že častější, soustavné přednášky by spolek úplně vzkrísily. Kdyby mladý, energický intelligent se o to postaral, jistě by jej přivedl k rozkvětu. Kroužek má zpěvácké oddělení, jež vede p. Jizba. Zpěvácké oddělení jest pilně navštěvováno, jím vlastně kroužek stojí. Zábavy společenské s větším programem a tancem se pořádají ve

„Slovanském Bazaru“ na Nikolské ulici. Dosud za tu dobu, co jsem v Moskvě, byly pořádány zábavy dvě. Úspěch byl pěkný. Mimo C. K. se shromažďují Cechové při sokolských cvičeních. Sokolské jednoty jsou v Moskvě tři: Náčelníkem prvního Sokola jest br. Olšaník, učitel na mnohých gymnasiích a nejstarší učitel tělocviku v Moskvě; náčelníkem druhého S. jest br. Vondráček, třetího Žáček. Sokolové pořádají veřejná cvičení, mají letní hřiště, kluziště, pořádají zábavy. Založili čtrnáctidenník „Sokol“, ruský, jehož účelem jest seznamovati ruskou společnost s myšlenkou sokolskou.

Vedle C. K. a „Sokola“ shromažďují se moskevští Cechové ve schůzích „Slovanské kultury“. Jest to sdružení slovanských představitelů v Moskvě. Účelem Sl. K. jest seznamovati ruskou, zvláště moskevskou společnost se slovanskými národnostmi. Otázky politické jsou vyloučeny. Působí se též na sblížení Velkorusů, Malorusů a Poláků. Jsou tam jednotlivé sekce; předsedou maloruské je S. M. Chvostov, polské MUDr. Griněvský, české Josef Malý. Sekce velkoruská a bulharská se připravují. Z vynikajících členů uvádím univ. profesora v. v. akademika Korše, prof. Brandta, Kotlarevského, Kisavettera atd. Předsedou je Korš. Z činnosti Sl. K. uvádím aspoň toto: přednášlo se o maloruském básníku Ševčenkovi (malor.

neličeně přátelském a přímo skvělém uvítání, jehož se dostalo české výpravě po celé cestě. Řeknu jen, že to byly chvíle, které lze zažít pouze jednou v životě a které nikdy nevymizí z paměti účastníků výpravy. Pochopitelně, že při všeobecném nadšení dostalo se nám skvělého přijetí i v Jasnohorském klášteře, kde nás okázale uvítal sám převor Reiman. Roztomilý ten muž celým svým zjevem ukazoval na to, že mnichům Pavlům, jichž bílé kutny se tu hojně hemžily, v klášteře není zle a že ctihodní strážci obrazu Bohorodičky Čenstochovské neradi se odříkají pozemských blah. Červené tvářičky jim zářily až mílo a bříška měli jako soudečky.

Zázračný obraz. „Pozor na zloděje“.

Návštěva kláštera začala pobožností, kterou na naši počest v kapli zázračného obrazu konal sám převor. Měl k Čechům malou řeč na uvítanou. Zapomněl jsem již její obsah (byla zajisté velice lichotivá a hezká), jen první slova mi utkvěla v paměti: „Především, bratři Češi, pozor na kapsy. Zloději jsou zde na každém kroku a číhají, aby vás o něco obrali.“ Mimoděk mnohý

z nás chytl se za kapsu a ohledl se kolem a musel dát převorovi za pravdu. Kam jen oko padlo, všude stál nebo seděl mnich a hrkal sáčkem, aby vylovil nějaký ten stříbrňák ze zbožné kapsy. Že převor Reiman znal dobře své lidi, ukázala soudní vyšetřování v klášteře. Pokud se pamatuji, vzali jsme převorovi výstrahu na vědomí a ničím jsme nepřispěli na vydržování klášterních nevěstek. Chrám Panny Marie Čenstochovské nevyniká ničím zvláštním. Jak zvědavý návštěvník, tak zbožný věřící spěchají hlavně do kaple zázračného obrazu Panny Marie, k němuž se nesou modlitby a díky statisíců, ba milionů věřících katolíků. Nádherná a bohatství kaple přímo ohromují. Nad skvostným oltářem vznášej se šest tříbrných andělů, chránících zázračný obraz. Nevelký obraz je malován na cypřišovém dřevě a vynikají na něm pouze dvě hodně tmavé tváře: Panenky Marie a Jezulátka. (Tmavá pleť zavinila, že obraz ten je též nazýván Černou Madonou). Nad oběma tvářemi jsou upevněny dvě zlaté koruny, poslané papežem ke korunovači v r. 1717. Vše ostatní je pokryto zlatem a drahým

kamením, což stojí nejeden milion. Několik měsíců po naší návštěvě vnikli do kaple zloději a zmocnili se zlatého roucha obrazu. Jistý klerikální polský listek, jenž je proti česko-polské shodě, potom napsal, že prý toto neštěstí zavinili Češi. Staří Husité ukradli obraz a novodobí prý ukázali cestu zlodějům. Inu není nad klerikální logiku!

Přijetí v klášteře a tajnost cel.

Po vykonané pobožnosti odebrali jsme se do klášterní refektáře — na malou přesnídávku. Dámy do refektáře s námi nesměly a byly pohostěny péčí mnichů v jiných místnostech. My pak za těžkými dubovými stoly zkoušeli jsme poklady pavlanských sklepů. Úsudek byl jednohlasný, že o důstojném stáří jasnohorského vína nelze nikterak pochybovat. Ve vzletném připitku ctihodný převor Reiman želel, že přísný klášterní řád nedovoluje, aby uvítal v této sině i naše družky a hned na to a rozhodně přidal, že „žádné stanovy na světě mu nezabrání, aby nepřipil kráse a spanilomyslnosti českých žen.“ Ga-

sekcí), o spisovatele Konopnické, o oslavě grunwaldské, o cholmské otázkě (polská sekce), o ruském historikovi Ključevském přednášel vůdce progressivní ruské strany a žák Ključevského Miljukov. V české sekci přednášel prof. Pogodin o neoslavismu Dra. Kramáře a o poměru „Slovanské kultury“ a ruské pokrokové společnosti k neoslavismu. Prof. Masaryk přednášel, jak mi bylo sděleno, o postavení Slovanů ve vídeňském parlamentě. Nyní se v české sekci připravuje oslava Safarikova. „Slovanská kultura“ dosud nezapustila hluboké kořeny, ale zdá se, že průběhem času si vydobude čestné místo v šíření styků mezi jednotlivými slovanskými národy.

Zvláště styky česko-ruské potřebují oživení, neboť nutno přiznati, že se všemi slovanskými národy jsou Rusové mnohem lépe obeznámeni, než s námi. Mám dosti smutných dokladů z vlastní, nedlouhé zkušenosti. O Srbech, Bulharech a Polácích ví Rus mnohem více než o nás. U nás rovněž jest dosti málo pochopení pro slovanskou vzájemnost. Sl. K. chce zaříditi pobočku v Petrohradě a tak rozšířiti okruh své činnosti.

Dále jest v Moskvě ještě organizace „Staroje Blahotvoritelnoje slavjanskoe občestvo“ a „Spolek Slavia.“ Obě organizace pro styky česko-ruské jsou celkem bezvýznamné.

Tím jsem aspoň v hrubých ry-

sech vyčerpal látku. Shrnu-li celkové svůj dojem a zkušenost, nutno přiznati, že český živel v Moskvě nerepresentuje se tak, jak by bylo možno i žádoucí. Moskva jest přirozeným střediskem Ruska, z níž by měly vycházeti všechny nitky, spojující jednotlivé Slované a zvláště Čechy s Rusy, neboť Čech může dáti ze svého duševního fondu mnohé ruskému člověku. Ale dosud nitky, spojující Čechy s Rusy, byly velmi řídké a slabé.

Doufejme, že bude lépe.

A na konec poznámku: Tomu, kdo jede do Moskvy, radím, aby se obrátil po příjezdu na pp. Malého a Jelínka, krejčovský závod, Tverskaja ul. Nr. 23, nebo na p. Jizbu, Daev pereulok, 19. I. posch., jenž se vzácnou ochotou dá všechny informace. Kdo se řídí adresářem zahraničních Čechů, jež vydala česká Národní Rada, najisto nenajde to, co hledá, neboť jsou tam data zastaralá, jež se bez řádné kontroly přejímají z roku na rok a proto jsou naprosto nespolehlivá. Nejsem první, kdo prodělal tuto zkušenost.

Dr. J. Hostovský.

Z Vladimírovky na Kavkaze.

(Čeští agronomové).

27. ledna jsme se loučili s mladým nadšeným krajanem, agronomem Gavriilem Feodorovičem Jahodkou, rodákem z Horních Borův u Velkého

Meziříčí na Moravě. Přijel k nám do Ruska, aby sloužil hospodářskému povznesení zanedbané ruské vesnice a ihned jal se s neúnavnou pílí připravovati se k důstojnému úřadu tomu. Brzo docílil výsledků, na jaké nejsme zvyklí, neboť za čtyry a půl měsíce dovedl si osvojiti znalost ruského jazyka natolik, že plyně a téměř bez chyb mluví. Když se chystal i v písemnictví se zdokonaliti, bylo mu nabídnuto místo zemského účastkového agronoma v Narovčatském zemství, Penzenské gubernie. Bylo těžko mu loučiti se se slunným, teplým jihem, kdež již v lednu vše se ze zimního sna probouzí (v den jeho odjezdu vykvetly šafránky-crocusy)—a jeti do hluché, nejbídnější, zatemnělé i nejvyšší zanedbané velkoruské vesnice. Pro mladého, vzornýho pořádků z Moravy uvyklého člověka je to přece příliš těžký přechod, ale jde s vírou a nadějí za svým povoláním a dobře bude sloužit bratrskému lidu ruskému.

Tedy opět na jednoho agronoma—Čecha na Rusi víc. A počet těch agronomů by mohl vzrůst. My ruští Češi měli bychom usnadniti krajanům vstoupení do služeb ruských. Kdybychom každý poskytl pohostinství na půl leta mladým hospodářsky vzdělaným rodákům a tím dali jim příležitost přiučiti se jazyku ruskému, což je nezbytnou podmínkou pro přijetí do zemských slu-

lantními, jak vidět, Pavláni dovedou být.

Po přesnádávce prohlíželi jsme klášterní poklady a velkolepou knihovnu. Zatím co ostatní zvěčňovali své jméno v knize návštěvníků, rozešli jsme se my žurnalisté (já jsem tehdy zastupoval pražský denník Čas) po temných chodbách a chtěli jsme nahlédnouti do cel. Mnichové, jinak velice ochotní, nám však zdvořile prohlásili, že bez dovození převorova nikdo cizí do cely nesmí vstoupit. Hledat převora a žádat ho o dovození bylo trochu dlouhé, omezili jsme se proto na studování nápisů, které bylo lze pozorovat u dveří té nebo oné cely. Nemýlím-li se, tyto nápisy nejvíce zajímaly mne a věčně slidivého Vavrečku, redaktora Lidových Novin, jenž mezi jiným řečeno je nejdovednějším českým žurnalistou. „Vy jste řekl, otče“, díím našemu průvodčímu, sedivému řeholníku, „že do těchto chodeb ženská noha nesmí vkročit?“ „Rozumí se, za žádnou cenu.“ „Jak vysvětlit tedy, že zde je podepsána „Jadwiga“ a tamhle „Jósefa?“ Chudák náš průvodčí se zarazil, nevěděl okamžitě co říci a potom konečně odvětil: „Stěny už nejsou dávno

bileny a před 4—5 roky zde ještě cel nebylo a nějaká návštěvnice sem může být zabloudila.“ Já bych se byl snad s odpovědí spokojil, ale můj společník byl zlomyslnější a zcela nevině k odpovědi mnichové poznámek: „Hm, to je divné, že tuhle „Zosia“ už před 5lety připsala ku svému jménu r. 1908.“ Náš průvodčí nás měl dost a hleděl zmizet.

My jsme ho nedrželi a kdyby nebylo Macocha a krásné Heleny, Olesiňského a Starcezevského s celým hejnem klášterních krasotinek, nebyl bych si vzpomněl na tuto malinkou příhodu. Než dost osobních vzpomínek a popisů. Přejdeme k Macochovi a jeho společníkům.

Životopis Macochův.

Damas Macoch narodil se 23. prosince 1871 v Lipě u Censtochovy jako syn sedlákův. Křestní jméno jeho bylo Kašpar. V 17. roce po elementárním vzdělání poslal ho otec za pomocníka obecního písaře do Pasek, kde zůstal až do roku 1895. Tehdy rozhodl se vstoupiti do kláštera k Pavlům na Jasnou Horu. Z počátku choval se vzorně a byl poslušný. Studoval pilně, takže

v roce 1902 byl převorem Reimannem vysvěcen na kněze. Asi rok potom, pod záminkou návštěvy své rodiny, počal častěji a častěji vycházeti z kláštera, stával se zamlklým a spojil se v úzké přátelství s Olesiňským, který neměl právě v ohledu mravním nejlepší pověst. Když převorovi bylo žalováno na jejich rozpustilosti a nemravnosti, počal vyhrožovati Macoch převorovi, že způsobí, že klášter bude uzavřen. Převor, jehož svědomí také nebylo čisté, se ho bál a trpěl trojici Macoch, Olesiňski a Starcezewski i to, když v celách svých mnohdy všichni tři hostili lehké ženštiny.

Okrádání klášterní pokladny.

Rozumí se, že hýření a výdržování nevěstek stálo velké peníze. Ale mnichové věděli, že lidská hloupost je nevyčerpateľná a plným rukama hrabali v klášterní pokladně. Dary, určené pro zvelebení chrámu Nejsvětější Bohorodičky, mnichové kradli a dávali je nevěstkám.

Jak se zlodějství v klášteře zahnízdilo, o tom podal P. Macoch obšírné vyličení. V době, kdy vstou-